

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อวิถีชีวิตของคนไทย ทั้งในด้านการศึกษา สังคม เศรษฐกิจ การเมือง และธุรกิจโรงแรมการท่องเที่ยว ภาษาอังกฤษนอกจากจะเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อความหมายกันได้เกือบทั่วโลกแล้ว ความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการวิจัยค้นคว้าก็มีส่วนทำให้ศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในส่วนต่าง ๆ ของโลกหลั่งไหลเข้าสู่ประเทศไทย โดยมีภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง ด้วยเหตุนี้เองคนไทยจึงมีความจำเป็นในการเรียนและใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นเพื่อที่จะได้ทำความเข้าใจและให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันกับชนชาติต่าง ๆ ในโลกปัจจุบัน ส่วนในโอกาสที่จะได้งานทำหรือศึกษาต่อนั้นคนที่มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษหรือสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีก็จะมีโอกาสมากกว่าคนที่รู้ภาษาอังกฤษน้อยกว่าหรือไม่รู้เลย นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันและงานอาชีพของคนไทยในปัจจุบันมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากป้ายประกาศโฆษณาคำอธิบายในการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ฉลากยา หนังสือ วารสาร นิตยสาร เพลง ภาพยนตร์ ตลอดจนตำราวิชาการต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าก็เป็นภาษาอังกฤษเสียส่วนใหญ่ ฉะนั้นยิ่งถ้าประเทศไทยมีการติดต่อให้ความร่วมมือกับชนชาติต่าง ๆ และมีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากขึ้นเท่าใด ภาษาอังกฤษก็จะมีความสำคัญต่อคนไทยและวิถีชีวิตของคนไทยมากขึ้นเท่านั้น ดังที่มีคำกล่าวเกี่ยวกับความสำคัญของภาษาอังกฤษว่า

...โดยที่ภาษาอังกฤษเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่า เป็นภาษาสากลเป็นภาษาที่สื่อความหมาย ทำให้แลกเปลี่ยนในการสนทนา ทั้งในลายลักษณ์อักษรและการได้ตอบ นอกจากนี้ยังเป็นภาษาที่สำคัญที่สุดในการศึกษาความรู้จากคำรับคำรา สาระทุกอย่างต้องอาศัยภาษาอังกฤษทั้งสิ้น โดยเฉพาะการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเรียนรู้ภาษาถึงขั้นที่รู้

จริง ๆ ผู้แตกฉาน สามารถจะทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระในสรรพวิชา และสามารถใช้เป็นเครื่องมือแสวงหาวิชาความรู้ต่าง ๆ จากคำรับคำรา ดลอคจนข่าวสารและสื่อต่าง ๆ ในทางภาษาอังกฤษ ซึ่งเปรียบเสมือน หนึ่งในบุญแจจกรวาลแห่งความรู้ก็ย่อมได้... (อาทร ชนเห็นชอบ, 2529)

จากเหตุผลดังกล่าว ประเทศไทยได้มองเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษและถือว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่คนไทยควรศึกษา จุดมุ่งหมายของการเรียนได้เปลี่ยนไปตามความต้องการของสังคมและนโยบายของทางราชการ ในปัจจุบันนี้วิชาภาษาอังกฤษได้เปลี่ยนแปลงสถานภาพ ซึ่งจากเดิมเคยเป็นวิชาบังคับ ซึ่งนักเรียนทุกคนต้องเรียน แต่ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ปีพุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีพุทธศักราช 2524 ได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก ที่นักเรียนสามารถเลือกเรียนได้ตามความถนัด ความสนใจ และ ความต้องการ (บันลือ ถิ่นพังงา, 2530) โดยหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีพุทธศักราช 2524 มีวัตถุประสงค์ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2524)

1. ให้มีพัฒนาการในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารอย่าง ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ
2. เพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวันใน งานอาชีพ และการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน
3. ให้มีพัฒนาการในด้านการอ่านและการฟัง เพื่อค้นหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอและ เพื่อพัฒนาความรู้ลึกนึ่กคิด
4. เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษาอันจะนำไปสู่ความเข้าใจอันดี ระหว่างกัน

จากวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 จะเห็นว่าการเรียนการสอนควรมุ่งเน้นการนำไป ใช้เพื่อการสื่อสารให้ได้ นักเรียนจึงจำเป็นต้องมีความสามารถทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้มั่นคงเสียก่อน (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2525; วิไลวรรณ วรรณสุทธิ์, 2525) แต่ถ้าพิจารณาตามหลักการสอนตามแนวภาษาศาสตร์ แล้วจะเห็นว่าการใช้ ภาษาพูดในการติดต่อสื่อสารนั้นสำคัญมาก ซึ่งการสอนภาษาอังกฤษควรมุ่งเน้นการสอนทักษะ การฟังและการพูดก่อนทักษะการอ่านและการเขียน (นันทิยา ไกรพัฒน์พงศ์, 2522) ซึ่ง

สอดคล้องกับคำกล่าวของ โรเบิร์ต แอล อีเบล (Robert L. Ebel, 1969) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนเราใช้ทักษะการฟังมากที่สุด และ พอล ที แรนกิน (Paul T. Rankin, 1982) และ เดวิด เอ็ม ซิลเวอร์สโตน (David M. Silverstone, 1968) ได้ทำการวิจัยพบว่า การติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันใช้ทักษะการฟังมากที่สุดถึงร้อยละ 45

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการอ่านและการแปล การท่องจำกฎเกณฑ์ทางภาษา นักเรียนมีบทบาทเป็นเพียงผู้รับฟังอย่างเดียว ซึ่งไม่มีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาอย่างแท้จริง และรอรับงานที่ครูมอบหมายหรือสั่งให้ทำเท่านั้น ดังนั้นโอกาสที่นักเรียนจะได้ฝึกทักษะการฟังในห้องเรียนในลักษณะนี้จึงมีน้อยมาก (Wilga M. Rivers, 1973) เพราะมุ่งฝึกทักษะอย่างอื่นมากกว่า ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าครูสอนภาษาส่วนมากเชื่อว่าการสอนทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด แต่เป็นทักษะที่สอนยากที่สุด (Lorraine Valdez Pierce, 1988) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่ภาษาอังกฤษมีฐานะเป็นภาษาต่างประเทศโอกาสที่นักเรียนจะได้ฝึกฟังภาษาอังกฤษในสถานการณ์การใช้ภาษาจริง ๆ นั้นมีน้อยมากและนักเรียนไม่มีโอกาสได้ยินภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเลย ฉะนั้นจึงควรเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่จะทำอย่างไรจึงจะให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกหรือใช้ภาษานอกห้องเรียนให้มากที่สุด ซึ่งในปัจจุบันนี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้รับการเน้นการสื่อสารมากขึ้นและทักษะการฟังโดยเฉพาะการฟังเพื่อความเข้าใจมีความสำคัญมากขึ้นด้วย ซึ่งจะทำให้คนที่พูดคนละภาษาสามารถเข้าใจภาษาอังกฤษของกันและกันได้ (Rebecca M. Valette, 1977) แต่ในความเป็นจริงการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ ซึ่งถือเป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญและเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร เป็นทักษะที่ยากที่ครูจะสอนให้ได้สมบูรณ์ (Shelagh Rixon, 1986; Maurice P. Moffatt, 1963; Lorraine Valdez Pierce, 1988)

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า การฟังเพื่อความเข้าใจเป็นทักษะที่สำคัญมากทักษะหนึ่งในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งนักเรียนควรได้รับการฝึกฝนก่อนทักษะอื่น ๆ เพราะเป็นทักษะพื้นฐานและเป็นทักษะที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ยาเอล เบจาราโน (Yael Bejarano, 1987) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการฝึกทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ

อภิปรายกลุ่มกับเทคนิคการสอนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนโดยเปรียบเทียบกลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้น ปรากฏว่าวิธีการสอนแบบอภิปรายกลุ่มกับการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนช่วยให้นักเรียนมีความสามารถหรือมีทักษะในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงขึ้นกว่ากลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้น แม้ว่าทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจจะเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญมาก แต่กลับได้รับความสนใจน้อยแทบทุกระดับชั้น (Johanne McComish 1982; ระพีพรรณ ไกรวิทย์วานิชย์, 2522) ดังที่ ริชาร์ด ซี ซิตเลอร์ (Richard C. Sitler อ้างถึงใน ระพีพรรณ ไกรวิทย์วานิชย์, 2522) ได้ให้ข้อสังเกตว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีจำนวนมากที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลาหลายปี มีความรู้ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ การอ่าน การเขียน ตลอดจนการพูดแต่จะประสบปัญหาในการฟังเจ้าของภาษาพูด แม้จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520) ได้กล่าวไว้ว่า "การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย นักเรียนมีชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง แต่ผลที่ได้รับคือ ภายหลังจากที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 6 ปี นักเรียนส่วนมากมักจะฟังภาษาอังกฤษเกือบจะไม่รู้เรื่อง นับว่าเป็นการสิ้นเปลืองเวลาไปโดยได้ผลไม่คุ้มค่า"

ในการที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางด้านทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจให้ได้ผล แจ็ค ซี ริชาร์ดส (Jack C. Richards, 1983) ได้เสนอแนวความคิดไว้เพื่อเป็นแนวทางในการสอนดังนี้.

1. การประเมินความต้องการของผู้เรียน (assessment of learner needs)

ในการประเมินความต้องการของผู้เรียนนี้ควรจะมุ่งทักษะที่ผู้เรียนต้องใช้และวิเคราะห์สถานการณ์กิจกรรมและงานต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องในฐานะที่เป็นผู้เรียนภาษาที่สอง วัตถุประสงค์ของการฟังอาจจะแตกต่างกันออกไป เช่น การฟังเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social interaction) การฟังเพื่อเก็บข้อมูลหรือข่าวสาร (listening for information) การฟังทางวิชาการ (academic listening) เป็นต้น การประเมินความต้องการของผู้เรียนในการฟัง อาจจะประเมินได้จากการสังเกต การสัมภาษณ์ หรือการออกแบบสอบถามเพื่อที่จะจัดสนองความต้องการของผู้เรียนตามลำดับก่อนหลังได้

2. การตั้งวัตถุประสงค์ในการเรียน (formulation of Objectives) ในการสอนการฟังเพื่อความเข้าใจครูผู้สอนมีความจำเป็นที่จะต้องตั้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ที่แสดงถึงพฤติกรรมที่คาดหวังเมื่อนักเรียนเสร็จสิ้นการเรียนในครั้งหนึ่ง ๆ พฤติกรรมเหล่านี้เป็นสิ่งที่สังเกตหรือวัดได้ วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้อาจจะอยู่ในลักษณะต่อไปนี้ เช่น

1. นักเรียนสามารถเรียงลำดับที่เกี่ยวกับวัน เดือน ปี เวลา และจำนวนเลข 1 ถึง 100 ได้
2. นักเรียนสามารถตอบคำถามแบบ Yes/No และ Wh- questions ซึ่งถามเกี่ยวกับชีวิตในครอบครัว โรงเรียน การใช้เวลาว่าง สุขภาพ การซื้อของ หรือการบรรยายลักษณะบุคคลได้
3. นักเรียนสามารถให้ความหมายวลีง่าย ๆ ที่ใช้ในบทสนทนาสั้น ๆ ได้
4. นักเรียนสามารถแยกแยะหัวข้อของการสนทนาระหว่างเจ้าของภาษาในหัวข้อที่กล่าวมาแล้วใน (2) ได้
5. นักเรียนฟังคำสั่งบอกทิศทาง แล้วสามารถลากเส้นแสดงการเดินทางได้ถูกต้อง
6. นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วสามารถสรุปเรื่องได้ถูกต้อง
7. นักเรียนฟังข้อความแล้วสามารถเลือกภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้อง
8. นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วสามารถบอกสถานที่เกิดเหตุการณ์ได้ถูกต้อง

ดังนั้นในการฝึกทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ ซึ่งเป็นทักษะที่ยากจึงจำเป็นมากในการเรียนภาษา การฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนไทยมักจะอยู่ในขั้นต้น คือ ระดับการรับรู้ (recognition level) เป็นส่วนใหญ่ (เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรวุฒ, 2530) นักเรียนรู้จักรับฟังเสียงและแยกแยะเสียงที่ได้ยินว่าแตกต่างจาก เสียงอื่นหรือไม่เท่านั้น

ผู้วิจัยมีความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและได้มองเห็นประโยชน์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในลักษณะนี้ ซึ่งก็สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ซึ่งทักษะทางภาษาทั้ง 4 ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน แต่เนื่องจากผู้วิจัยสนใจการสอนทักษะการฟัง โดยเฉพาะการฟังเพื่อความเข้าใจ ซึ่งเป็นทักษะที่ยาก นักเรียนขาดโอกาสใน

การฝึกและเป็นทักษะที่ได้รับความสนใจน้อย (Lorraine Valdez Pierce 1988: Johanne McComish 1982; Shelagh Rixon 1986; Wilga M. Rivers, 1973 และ เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรวุฒ, 2530) และจากการวิจัยของ โรเบิร์ต อี สลาวิน (Robert E. Slavin, 1978) พบว่าการใช้เทคนิคการสอนแบบกลุ่มอภิปรายและเทคนิคการสอนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ในการเรียนการสอนภาษาสามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางภาษามากยิ่งขึ้น ดังที่ ยาเอล เบจาราโน (Yael Bejarano, 1987) ได้ทดลองใช้เทคนิคการสอนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในการสอนภาษาแก่นักเรียน ผลของการวิจัยพบว่า ความสามารถทางภาษาของนักเรียน เพิ่มขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะภาษาทางด้านการฟังเพื่อความเข้าใจ ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทางด้านการฟังเพื่อความเข้าใจ ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและกลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้น ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทางด้านการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับกลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้น

สมมติฐานการวิจัย

โรเบิร์ต อี สลาวิน (Robert E. Slavin, 1978) ได้กล่าวถึงวิธีการเรียนเป็นกลุ่มว่า วิธีการเรียนการสอนโดยการแบ่งกลุ่มนั้นสมาชิกของกลุ่มแต่ละคนจะช่วยกันทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนการสอน นักเรียนในกลุ่มแต่ละคนจะพยายามกระตุ้นให้เพื่อนร่วมกลุ่มทำดีที่สุด เพื่อกลุ่มของตนเองจะประสบผลสำเร็จว่าเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ ความสำเร็จในวิธีนี้จะประสบความสำเร็จของกลุ่มไม่ใช่ความสำเร็จของคนใดคนหนึ่ง และข้อสำคัญอีกประการหนึ่งของการเรียนการสอน โดยการแบ่งกลุ่ม คือ นักเรียนจะเพิ่มความสนใจในเพื่อนร่วมกลุ่มมากยิ่งขึ้น เพราะจะต้องให้ความร่วมมือและอาศัยพึ่งพาซึ่งกันและกัน และ ยาเอล เบจาราโน (Yael Bejarano, 1987) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลของการใช้วิธีการสอนแบบกลุ่ม 2 วิธี คือ แบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและกลุ่มอภิปรายกับการ

สอนแบบทั้งชั้น ผลของการวิจัยปรากฏว่า วิธีการสอนแบบกลุ่มทั้ง 2 วิธีทำให้นักเรียนมีความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้นกว่าการสอนแบบทั้งชั้น โดยเฉพาะความสามารถทางภาษาด้านการฟังเพื่อความเข้าใจ (listening comprehension)

จากคำกล่าวของ โรเบิร์ต อี สลาวิน (Robert E. Slavin, 1978) และผลการวิจัยของ ยาเอล เบจาราโน (Yael Bejarano, 1987) ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทางด้านการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนโดยการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน จะสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบทั้งชั้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอุตรดิตถ์ อําเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - ตัวแปรอิสระ คือ การสอนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับการสอนแบบทั้งชั้น
 - ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทางด้านการฟังเพื่อความเข้าใจ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการฟังเพื่อความเข้าใจ หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการฟังเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และแบบสอบนี้ผู้วิจัยได้นำไปทดลองหาคุณภาพแล้วและนำมาทดสอบนักเรียนหลังจากที่ได้เรียนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้งหมด 18 ครั้ง

กลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (Student Teams and Achievement Divisions Technique : STAD) เป็นกลุ่มที่มีวิธีการเรียนแบบกลุ่มย่อย โดยอิงแนวความคิดของ โรเบิร์ต อี สลาวิน (Robert E. Slavin, 1978) ซึ่งนักเรียนในกลุ่มทดลองมี 30 คน แบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม ๆ ละ 5 คน ในจำนวนนักเรียน 5 คนในแต่ละกลุ่มนี้ แต่ละคน

จะอยู่ในกลุ่มสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ตามลำดับคะแนน โดยคะแนนนี้ดูจากคะแนนที่สอบได้ในชั้นปกติรายวิชา อ411 อ 412 (ภาษาอังกฤษหลัก 1 และ 2) อ431 และ อ432 (การอ่าน 1 และ 2) เมื่อนำคะแนนจากรายวิชาดังกล่าวของนักเรียนแต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ยแล้ว เรียงลำดับจากผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดไปจนถึงต่ำสุด โดยที่นักเรียนที่ได้คะแนนสูงสุด 6 คนแรกจะอยู่ในกลุ่มสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ 1 6 คนรองลงมาจะอยู่ในกลุ่มสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ 2 และต่อมาตามลำดับจนถึง 6 คนสุดท้ายอยู่ในกลุ่มสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ 5 ในการจัดนักเรียนเข้ากลุ่มครั้งแรกนั้น ครูควรคำนึงถึงความสามารถของกลุ่ม (Teams) โดยเฉลี่ยแต่ละกลุ่ม (Teams) จะต้องมีความสามารถที่ได้จากรายวิชาดังกล่าวใกล้เคียงกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับศึกษานิเทศก์ภาษาอังกฤษใช้ในการให้คำแนะนำครูสอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการสอนทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ โดยใช้วิธีการจัดกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ตลอดจนการสอบและการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษทางการฟังเพื่อความเข้าใจ
2. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการสร้างแบบสอบการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจให้เหมาะกับระดับความสามารถของนักเรียนในระดับนี้
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สร้างแบบเรียนในการผลิตหนังสือแบบเรียน แบบฝึกหัด ตลอดจนสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
4. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย